

Voorleesverhaal

**VADERS
VOOR
LEZEN**

2014 • 2015

VOOR
KINDEREN
VANAF
7 JAAR

LEES
15 MINUTEN
PER DAG

HET PIEKER- MANNETJE

van

JANNEKE SCHOTVELD

Klaas Vaak klimt uit een raam. Hij is moe, want hij heeft de hele avond hard gewerkt. Sommige kinderen vallen vanzelf in slaap, maar het lijkt wel of steeds meer kinderen daar een beetje hulp bij nodig hebben. Daarom heeft Klaas Vaak over zijn schouder een knapzakje vol met slaapzand.

Handig klimt hij via de uitsteeksels op de muren naar beneden. Hij wil op weg gaan naar een plekje om zelf te gaan slapen, maar iets doet hem stilstaan. Al een tijdje heeft hij het gevoel dat hij niet alleen is. Hij kijkt om zich heen, maar de nacht is donker en stil. Er is zelfs geen poes op straat.

‘Je droomt, Klaas.’

Als je zoals Klaas Vaak altijd alleen bent dan ga je vanzelf af en toe hardop tegen jezelf praten, daar is niks gek aan. Maar dan hoort hij ineens iemand niezen. Iemand anders. En dat is wél gek.

‘Gezondheid,’ zegt Klaas.

‘Bedankt,’ klinkt het uit het donker.

‘Zie je nou wel!’ roept Klaas Vaak. ‘Wie is daar?’

Een klein mannetje stapt uit een donkere nis. Hij is net als Klaas Vaak niet veel groter dan een grottemensenduim.

‘Goedenavond meneer Vaak. Ik ben het Piekermannetje.’ Het ventje draagt een paars pofbroekje met een bijpassend spencertje. Hij heeft piekerige donkere haartjes en kleine zwarte oogjes. Voor zo’n klein ventje heeft hij reusachtige oren. Als twee grote zeilen staan ze aan de zijkant van zijn hoofd. Ze zijn zo dun als vloeipapier en zo gevoelig als een olifant.

‘Achtervolg jij mij, Piekermannetje?’ vraagt Klaas Vaak streng.

Het Piekermannetje zucht. Hij had echt zijn best gedaan om uit het zicht van Klaas Vaak te blijven. Maar het was de afgelopen nachten zo druk geweest dat hij onoplettend was geworden. Verlegen schuifelt het Piekermannetje met zijn puntschoentjes. Klaas Vaak is veel ouder dan hij en hij kijkt zo streng.

‘Soms werkt uw slaappoeder niet,’ zegt hij zacht. ‘De kinderen hebben zulke volle hoofden tegenwoordig.’

Klaas Vaak kijkt verbaasd naar het knapzakje dat over zijn schouder hangt. Het is gevuld met slaapzand, zacht als poeder en vol met tover. Het werkt al jaren, nee, al eeuwen!

‘Onzin,’ zegt Klaas Vaak streng. ‘Ga uit mijn buurt. Je ondermijnt mijn gezag!’ Hij zwaait boos met zijn armen.

Maar het Piekermannetje blijft staan en spitst zijn enorme oren. Hij hoort alles wat mensen ook horen: auto’s, treinen, trams, iPods, iPads en ringtones. Maar hij hoort langs alle geluiden nog iets wat niemand anders hoort: gepieker. Gepieker klinkt als het zoemen van een mug, alleen dan nog veel erger. Het houdt maar niet op en draait rondjes in het hoofd van het slachtoffer.

‘Die jongen slaapt nog niet,’ zegt het Piekermannetje. Hij wijst naar het raam waar Klaas net vandaan kwam.

Klaas fronst zijn wenkbrauwen. ‘Hoezo, die jongen slaapt nog niet? Ik heb een van mijn beste dromen in zijn ogen gestrooid! Een fantastische droom over een lieve draak die hem mee op avontuur neemt door een fantasieland. Echt een juweeltje.’

‘En toch slaapt hij nog niet,’ houdt het Piekermannetje vol. Nu hij is gezien door Klaas Vaak is het misschien maar beter om open kaart te spelen. Wellicht kunnen ze dan samenwerken. Hoewel de oude Klaas daar weinig zin in lijkt te hebben...

‘Kom maar mee, dan zult u het zien.’ Het Piekermannetje pakt zijn rugzakje en haalt er een touw uit. Aan het einde van het touw zit een haakje, klein, maar messcherp. Hij slingert het touw omhoog. Je kunt zien dat hij dit vaker heeft gedaan, want het haakje blijft precies aan de juiste vensterbank hangen. Dan klimt hij razendsnel omhoog.

‘Wilt u ook?’ vraagt hij.

Klaas Vaak schudt beledigd zijn hoofd. Hij mag dan wel oud zijn, maar hij is zo lenig als een kat. Net zo snel als het Piekermannetje is hij bij het raam, dat gelukkig op een kiertje staat.

‘Sst,’ fluistert het Piekermannetje als ze in de kamer staan. Eerst blijft hij altijd even luisteren. Hoe beter hij weet met wat voor piekers hij te maken heeft, hoe makkelijker hij ze kan vangen. Soms zou hij willen dat zijn oren wat minder groot en gevoelig waren. Dit kind piekert zo verschrikkelijk hard dat het bijna pijn doet!

Morgen heb ik een CITO-toets, maar ik weet nog steeds niet hoe het ook alweer zit met die stomme d en t. Is het hij wordt of hij word? En waarom moet ik dat eigenlijk weten? En ik heb ook mijn gitaar niet geoefend en ik ben bang dat het vliegtuig waar mijn vader in zit neerstort en...

De jongen ligt onrustig te woelen en te mompelen. Hij is duidelijk niet bezig aan een heerlijke droom.

‘Let op,’ fluistert het Piekermannetje. Hij klimt op het bed van de jongen. Zijn ogen zitten vol met slaapzand, maar het helpt niets! Het voordeel is wel dat hij het Piekermannetje daardoor niet kan zien. Het Piekermannetje neemt zijn rugzak van zijn rug en haalt er een stok uit. Het is een mooi bewerkte houten stok met een scherpe punt. Nu kan het werk beginnen.

‘Prik, prik, prik!’ roept het Piekermannetje. Hij springt als een gek op en neer en prikt een voor een de piekers weg. Als zeepbellen spatten de gedachten uiteen. Het Piekermannetje werkt zich in het zweet, net zo lang tot de laatste pieker ook kapot is. Dit was geen ingewikkelde klus, ze waren makkelijk te

vangen. Maar het waren er wel veel. Gelukkig kan de arme jongen nu slapen, wat hij ook meteen doet. Om zijn mond verschijnt een gelukzalige glimlach.

Klaas Vaak volgt het Piekermannetje naar buiten. Op de vensterbank blijven ze even staan.

‘Nah, dit was vast een uitzondering,’ zegt Klaas.

Het Piekermannetje spitst zijn oren. ‘Dat meisje, vijf straten verderop slaapt ook nog niet.’

Klaas Vaak fronst zijn wenkbrauwen. ‘Onzin.’

‘Kom maar mee, u mag op mijn rug zitten.’

‘Ik hoef niet op jouw rug,’ zegt Klaas Vaak. ‘Ik loop liever.’ In een wip staat hij op de grond en zigzagt door de straten op weg naar het meisje.

‘Dan niet,’ zegt het Piekermannetje. Hij vouwt zijn oren zo breed mogelijk uit en springt de lucht in. Langzaam zeilt hij op zijn oren verder door de stad.

Klaas Vaak staat al in de vensterbank van het meisje. ‘Ben je er nu pas?’

Het Piekermannetje zegt niks, want een grote, donkere, pieker komt door de kieren van het raam naar buiten. De pieker is zwaar van het vocht, dat betekent verdriet.

‘Kom, we moeten snel zijn,’ fluistert hij. Gevolgd door Klaas Vaak klimt het Piekermannetje de kamer van het meisje in. Hij loopt naar het bed en luistert ondertussen naar wat er aan de hand is.

Mijn poes is dood. Het was de allerliefste. Ik mis haar zo. Waarom reed die auto zo hard? Waarom kwam hij niet een minuut later? Waar is ze nu?

Het Piekermannetje bijt op zijn lip. Kon hij maar poezen tot leven brengen, dat zou pas leuk zijn. Maar dat kan hij niet. Hij kan er alleen maar voor zorgen dat dit meisje in slaap valt, zodat ze morgen uitgerust is. Een uitgerust mens is beter bestand tegen verdriet.

Met een verbeterd gezicht pakt het Piekermannetje zijn prikstok. Hij hoeft maar één keer te springen en dan heeft hij hem al te pakken. De donkere pieker spat uit elkaar en een plantenspuitachtige regen daalt op het Piekermannetje neer. Maar dat vindt hij niet erg, want het meisje ligt eindelijk rustig te slapen.

‘Hebt u een fijne droom in haar ogen gestrooid?’ vraagt hij aan Klaas Vaak.

‘Natuurlijk,’ antwoordt Klaas Vaak beledigd. ‘Ik zag ook heus wel dat ze die nodig had.’

Het Piekermannetje klimt uit het raam. ‘In de Bloemstraat, nummer 94 ligt er nog eentje wakker.’

Klaas Vaak stoot een soort van grom uit en verdwijnt in de zwarte nacht. Zo snel als hij kan zeilt het Piekermannetje naar de Bloemstraat. Tegelijk met

Klaas Vaak komt hij bij het huis aan. Het Piekermannetje zeilt langs het raam waar de herrie uitkomt en wurmt zichzelf door het luchtrooster naar binnen. Het zou handig zijn als mensen hun raam 's nachts altijd op een kiertje open hebben staan. Dat is niet alleen gezond, maar ook voor kleine mannetjes een stuk makkelijker. Het Piekermannetje moet zijn oren helemaal opvouwen, anders past hij er niet door. Klaas Vaak komt mopperend achter hem aan. *Maandag vioolles, dinsdag voetbal, woensdag bijles rekenen, donderdag tennis, vrijdag hockey, zaterdag twee wedstrijden. Ik ben zo moe. Ik wil slapen. Maar dan begint het rijtje weer opnieuw: maandag vioolles, dinsdag...*

'Ho, ho, rustig!' roept het Piekermannetje. Op een bed in de vorm van een auto ligt een jongen te woelen. Zo te zien heeft hij alles: een dure computer, veel speelgoed en een mooi bed. Maar hij heeft geen rust. De piekers springen als stuiterballen door de kamer. 'Prik!' daar gaat de hockeypieker. 'Kom hier, krenge!' roept het Piekermannetje tegen de bijlespieker. Hij prikt een paar keer mis, maar dan heeft hij hem. Als alle piekers zijn geprikt moet het Piekermannetje het zweet van zijn voorhoofd vegen. Hij kijkt naar de jongen die nu eindelijk stopt met woelen en in een diepe slaap valt.

Klaas Vaak en het Piekermannetje wurmen zich weer door het luchtrooster naar buiten.

Klaas Vaak kucht. Hij lijkt wat te willen zeggen, maar een paar straten verderop ligt iemand heel luidruchtig wakker. 'Sorry,' zegt het Piekermannetje. 'Maar het is geloof ik dringend. U hoeft niet mee, hoor.'

'Waar is het?' vraagt Klaas Vaak.

'In de Vivaldilaan,' antwoordt het Piekermannetje.

'Dan zie ik je daar.' Klaas Vaak klimt als een leguaan langs de muur naar beneden en snelt de donkere nacht in.

Even later staan ze samen in de kamer van een elfjarige jongen.

'O jee,' zegt het Piekermannetje als hij de piekers ziet rondspringen. Geen stuiterbal types, maar meer als vlinders: rusteloos, licht en héél hardnekkig. Deze piekeraar is tot over zijn oren verliefd.

'Ik heb een heel romantische droom in zijn ogen gestrooid,' zegt Klaas Vaak.

'Waarom slaapt hij niet?'

'Omdat hij te verliefd is,' antwoordt het Piekermannetje.

Vindt ze me wel of vindt ze me niet leuk? Wat moet ik aan? Heb ik iets stoms gezegd? Zal ik morgen een briefje op haar tafel gooien? Of is ze verliefd op die nieuwe jongen die zo stoer doet? Ben ik wel stoer genoeg? Ik heb nog niet eens een eigen telefoon. Ik vind haar zo leuk, het komt nooit meer goed als ik haar niet krijg...

Arme jongen! Snel begint het Piekermannetje achter de piekervlinders aan te rennen. 'Prik, prik, prik!'

Uitgeput doet hij na tien minuten zijn prikstok terug in zijn rugzak. ‘Zo, nu kan hij eindelijk slapen,’ zegt het Piekermannetje tevreden.

Zo gaan ze nog vier huizen langs: een meisje dat bijna jarig is met vreselijk springerige fladderpiekers, een meisje met onzekere, haast doorzichtige vriendschapspiekers en tot slot een jongen die zijn ogen niet meer dicht krijgt omdat hij de hele dag op zijn iPad heeft gezeten.

‘Die droomt vannacht over een kabbelende zee,’ zegt Klaas Vaak. ‘Daarvan zal hij wel tot rust komen.’

‘Volgens mij is het nu echt stil,’ zegt het Piekermannetje als ze weer buiten staan. ‘Wat wilde u nou eigenlijk zeggen daarstraks?’

Klaas Vaak kijkt het Piekermannetje aan. Hij zegt iets en kucht tegelijk, waardoor het niet te verstaan is.

‘Wat?’ vraagt het Piekermannetje.

‘Je hebt gelijk,’ zegt Klaas Vaak. ‘Soms werkt mijn toverpoeder niet.’

Het Piekermannetje kijkt bescheiden naar beneden. ‘Heel soms maar, hoor, meneer Vaak,’ zegt hij.

‘Zeg maar Klaas.’

Het Piekermannetje kijkt op.

‘Ik werk al eeuwen alleen,’ zegt Klaas Vaak. ‘Misschien is het tijd voor een collega.’

Het Piekermannetje wappert van blijdschap met zijn oren en veert een eindje omhoog. ‘Dus ik hoef niet meer iedere nacht stiekem achter u aan te lopen?’

‘Liep jij iedere nacht stiekem achter mij aan?’ vraagt Klaas Vaak streng.

Het Piekermannetje begint te stotteren. ‘Nee, eh... ja, eh...’

Klaas Vaak glimlacht. ‘Nee, je hoeft niet meer iedere nacht stiekem achter mij aan te lopen.’

‘Fijn,’ antwoordt het Piekermannetje. ‘Dan ga ik nu maar slapen.’

‘Waar slaap jij altijd?’ vraagt Klaas Vaak.

‘In een leeg konijnenhol.’ Het Piekermannetje aarzelt even, maar dan zegt hij:

‘U past er makkelijk bij.’

Klaas Vaak haalt zijn schouders op en lacht. ‘Ach ja, waarom ook niet.’

Even later liggen ze samen in het konijnenhol. Het Piekermannetje wil net zijn ogen dichtdoen als hij weer wat hoort. Het klinkt zacht, maar heel dichtbij.

Ben ik nog wel goed genoeg? Straks werken mijn dromen niet meer... wat moet ik dan? Ik hou zo van mijn werk, ik wil het nog eeuwen doen. Is dat

Piekermannetje wel te vertrouwen? Straks weet niemand meer wie Klaas Vaak is...

Het Piekermannetje glimlacht en pakt zijn prikstok. Als zeepbellen spatten de piekers uit elkaar.

‘Welterusten Klaas Vaak,’ zegt het Piekermannetje.
Hij krijgt geen antwoord, Klaas slaapt.
Het Piekermannetje wikkelt zichzelf in zijn oren en valt ook in een diepe slaap.

Janneke Schotveld

Wat vond jij van dit voorleesverhaal?

Deel jouw voorleesmoment (foto) en je mening over het voorgelezen verhaal met ons op @vvlezen onder vermelding van @<bedrijf waar je werkt> en maak kans op een mooie prijs!

WWW.VADERSVOORLEZEN.NL

Colofon

Dit verhaal is een uitgave van de Leescoalitie. Tekst: Janneke Schotveld.
Met dank aan: Uitgeverij Van Holkema en Warendorf. Vormgeving: Moker Ontwerp